

PE DRUMUL SPRE CASĂ: CUM SĂ CĂLĂTORIM ÎN SIGURANȚĂ

Dragi frați și surori ai rugăciunii,

Ce înseamnă „casă” pentru dumneavoastră? Ce vă vine în minte atunci când auziți acest cuvânt? Un loc minunat plin de ...? Ce face dintr-o casă un cămin? Eu mă gândesc întâi la oameni, și abia apoi la locuri.

Am vizitat locuri unde am putut servi masa, m-am putut odihni, chiar am putut conversa cu cineva. Dar acele locuri nu semănau deloc a cămin, deoarece atmosfera era apăsătoare, încărcată de durere, sau mânie, sau tensiune, sau lucruri asemănătoare.

Alte ori am fost în locuri unde mi s-a oferit minimul necesar, dar atmosfera era caldă, primitoare, fericită, ospitalieră și iubitoare. Acolo m-am simțit imediat acasă. A fost relaxant și m-am conectat cu oamenii.

Un loc minunat este plăcut, dar oamenii și relațiile mă fac să mă simt cu adevărat acasă.

În Biblie găsim atâtea povestiri despre CASĂ/CĂMIN. Veți vedea unele dintre ele în această Săptămână de Rugăciune. În punctul acesta vreau doar să adaug câteva gânduri: Domnul Isus spune că cei care Îl urmează sunt familia Sa. El le spune ucenicilor că lumea va cunoaște că suntem ucenicii Săi dacă ne iubim unii pe alții. Ceea ce îi atrage pe oameni ACASĂ sunt relațiile. Ne vom simți acasă în mediile noastre fizice și spirituale, atunci când punem în practică dragostea despre care vorbește Domnul Isus.

Aici pe pământ vom avea experiențe când ne vom simți acasă, vom simți că aparținem unui anume loc. Suntem chemați să ne luptăm pe cât posibil pentru asta, atât în căminele noastre, cât și în Adunare. Ambele sunt imagini ale CĂMINULUI ceresc. Acel CĂMIN ne va împlini pe deplin dorul nostru.

ZIUA 1 – DE LA PORCI, ÎN CASA TATĂLUI: ISTORIA UNUI OM CARE S-A PIERDUT ÎN VIAȚĂ (LUCA 15:11-32)

Cele trei povestiri din capitolul 15 sunt un răspuns dat de Domnul Isus acuzațiilor grave pe care I le aduceau fariseii și cărturarii, pentru faptul că El mânca cu vameșii și păcătoșii. Totodată, ele arată CINE este Dumnezeu.

În primele două povestiri, cu oaia și leul, Îl vedem pe Dumnezeu căutând păcătoșii pierduți afară, în casă, peste tot. El caută și astăzi, după cum ne-a căutat și pe noi odinioară.

În această relatare, Îl vedem pe Dumnezeu primind păcătoșii. El dorește un singur lucru din partea noastră: pocăință adevărată, adică să recunoaștem că suntem păcătoși pierduți, departe de fața lui Dumnezeu, trăind în plăceri și păcate, fără a ține cont de CINE este Dumnezeu. Ceea ce a făcut Dumnezeu cu Fiul Risipitor, El face și cu noi, atunci când venim la El cu pocăință. Fără ezitare, Tatăl l-a îmbrăcat cu cea mai bună haină – haina purtată de el la sărbători, și care îi aducea cinstea familiei. La fel ne-a îmbrăcat Tatăl și pe noi, cu haina neprihănirii Lui.

Apoi i-a pus un inel în deget – inelul reprezenta autoritatea de a lucra pentru Tatăl și familie, ca reprezentant al lor. Și noi am fost numiți ambasadori ai lui Dumnezeu, având autoritatea de a chema oamenii la pocăință, și de a reprezenta interesele Tatălui, aici pe pământ.

Apoi i-a dat sandale în picioare – semnul că era stăpân în casă, nu argat. Fiul avea din nou autoritate, cinste, responsabilitate, și respect.

Vedem aici bunătatea lui Dumnezeu și triumful HARULUI Său asupra oricărui păcătos care vine la El cu pocăință: iertare nemeritată, calitatea nemeritată de fiu, mântuire nemeritată, cinste și responsabilitate nemeritată.

Viața noastră a devenit un pelerinaj. Fiecare pas ne duce mai aproape de casă. Slavă Domnului! Atunci când suntem întrebați: „unde mergeți?” noi putem răspunde: „mergem în casa Tatălui nostru.” Noi știm unde mergem! Cuvintele lui Pavel răsună în mințile noastre: „sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos” (Filipeni 1:6).

MULȚUMIM :

1. Mulțumim lui Dumnezeu ca a refăcut relația noastră cu El și a dat sens vieții noastre.
2. Mulțumim că aparținem căminului ceresc prin harul și meritele Domnului Isus.
3. Mulțumim Tatălui că ne-a scos din mizerie și gunoi, că ne desăvârșește în umblarea noastră și că avem nădejdea că vom ajunge la linia de sosire.

NE POCĂIM:

1. Că uneori permitem noroiului să ne întunece privirea, și nu avem ochii ațintiți asupra Domnului Isus.
2. Pentru lipsa de curaj în a vorbi oamenilor despre nădejdea noastră.

CEREM:

1. Ca Dumnezeu să ne ajute să avem privirea ațintită spre ziua când vom ajunge în casa Tatălui.
2. Ca în luptele întâlnite în timpul călătoriei, suficiența și mândria noastră să scadă, și să nu uităm niciodată de unde ne-a scos și unde ne-a pus!
3. Ca părtășia noastră cu Tatăl să crească, să ne dăruiască putere pentru pașii care ne stau înaintea, pentru a-L putea proslăvi cu excelență.
4. Ca tot mai mulți evrei să se întoarcă la Dumnezeu, recunoscând pe Domnul Isus ca Mesia!

ZIUA 2 – DIN ÎNCHISOARE ÎN CERURI: UN APOSTOL CU DOR DE CASĂ (Filipeni 1: 21-24)

Doar Evanghelia lui Isus Cristos are putere de transformare, deoarece „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede,” după cum afirmă Pavel în Romani 1:16. Evident că el avea dreptul să facă această afirmație, după experiența sa pe drumul spre Damasc. Întâlnirea sa personală cu Cristosul înviat i-a schimbat radical convingerile, perspectiva asupra lumii, și direcția vieții sale. Înainte de acel incident, el își dedicase viața persecutării neobosite a tuturor celor care îndrăzneau să Îl recunoască pe Isus din Nazaret ca Mesia și Domn. Și totuși, după ce Pavel L-a cunoscut personal pe Domnul Isus, motto-ul vieții sale putea fi sumarizat așa: „Pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:21). El a fost gata să lase totul în urmă – familie, statut în societate, diplome religioase, bunuri și confort – pentru a-L cunoaște pe Cristos și a-L sluji ca Domn (Filipeni 3:7-8).

Pavel știa că „a trăi este Cristos,” pentru că avea să continue să-L slujească toată viața. El știa și că moartea era un câștig, pentru că însemna să fie în prezența lui Dumnezeu, să I se închine și să Îl slujească cu o desăvârșire sfântă (Fil. 1:23). Mulți cunosc acest adevăr, dar nu trăiesc ca și când ar fi adevărat; pentru ei a trăi este bogăția, puterea, afacerile sau succesul. Pavel trăia acest adevăr cu sinceritate. El s-a încrezut în Cristos, L-a iubit, L-a slujit, I-a fost devotat, și a depins de El în acest fel. El a trăit pentru Cristos, a călătorit pentru Cristos, a propovăduit pentru Cristos, a fost prigonit și închis pentru Cristos, și în cele din urmă, a murit pentru Cristos.

În textul din seara aceasta, Pavel se afla într-o dilemă cu privire la viață și moarte; nu știa ce să aleagă pentru că nu era sigur de voia Domnului. El simțea dorința de a se muta, pentru a fi împreună cu Cristos. Dar noi? Cum privim noi viitorul? Așteptăm noi „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos” (Tit 2:13)?

MULȚUMIM:

1. Pentru schimbarea radicală de direcție adusă în viața noastră, când L-am întâlnit pe Domnul.
2. Că prin Domnul Isus, ne putem bucura chiar și în necazuri.
3. Că ne-a permis să trăim viața aceasta pământească cu perspectiva vieții veșnice.

NE POCĂIM:

1. Că atunci când vin necazurile, nu Îi permitem întotdeauna Duhului Sfânt să ne umple cu bucurie, și nu ne bazuim pe puterea lui Dumnezeu.
2. Pentru momentele în care nu așteptăm cu nădejde clipa arătării marelui nostru Dumnezeu.

CEREM:

1. Ca Domnul să ne dea putere în clipele de încercare, când poate că trebuie să lăsăm totul de dragul lui Cristos. De asemenea, mijlocim pentru frații și surorile care trec prin astfel de încercări în clipele acestea.
2. Ca Domnul să ne ajute să nu ne pierdem bucuria, și ca nădejdea noastră să crească în timpul umblării prin această viață.
3. Ca Domnul să întărească credincioșii din China și Coreea de Nord, pentru a putea rezista tuturor încercărilor, având privirea ațintită spre răsplătire.

ZIUA 3 – DE PE MARGINEA ABISULUI, ÎN BRAȚELE PĂSTORULUI: OAIA PIERDUTĂ (LUCA 15:1-7)

Pilda aceasta a fost spusă pentru a arăta bucuria lui Dumnezeu pentru mântuirea păcătoșilor. Avem aici cazul unui păcătos care rătăcește pe căile păcatului. El este ca o oaie pierdută, care s-a rătăcit. El este pierdut față de Dumnezeu, pierdut față de turmă, și pierdut față de el însuși; nu știe unde se află, rătăcește la nesfârșit, este expus mereu fiarelor prădătoare, supus friicii și terorii, lipsit de grija păstorului, și tânjind după pășunile verzi. El nu poate să se întoarcă singur în staul.

Apoi vedem grija lui Dumnezeu față de păcătoșii rătăcitori. El continuă să se îngrijească și de oile care nu s-au rătăcit, și le lasă în siguranță, în staul. Dar trebuie să acorde o atenție deosebită față de oaia pierdută. Deși are o turmă numeroasă, El nu vrea să piardă nici o oaie, și pleacă în căutarea ei. O caută până ce o găsește. Dumnezeu îi caută pe păcătoșii pierduți, îi cercetează prin Cuvântul Său, le vorbește prin Duhul Său cel Sfânt, până ce îi convinge să se întoarcă la El. Când găsește oaia pierdută, obosită de rătăcirile ei, și neputincioasă să meargă înapoi acasă, El nu o abandonează acolo, spunând că nu mai merită efortul, ci o pune pe umerii Lui și, cu multă blândețe o aduce în staul. Textul acesta descrie așa de bine lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare. Omenirea a rătăcit, departe de El (Isaia 53:6). Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să caute și să mântuiască ce era pierdut (Luca 19:10).

În ultimul rând, vedem bucuria lui Dumnezeu la pocăința păcătoșilor. Păstorul pune oaia pe umeri, bucurându-se că nu a căutat degeaba; bucuria este mai mare atunci când o găsește. Ajuns acasă, își cheamă vecinii și prietenii, ca să se bucure împreună cu el. „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” Câtă bucurie aduce Domnului Isus, și cerului întreg, orice păcătos care se întoarce la El cu pocăință! „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.”

O, frați dragi, haideți să ne arătăm recunoștința și dragostea față de Domnul nostru care a părăsit gloria cerească și a venit pe pământ, pentru a ne căuta și a ne răscumpăra din păcat și pierzare!

MULȚUMIM:

1. Pentru identitatea primită, de oaie în turma Bunului Păstor.
2. Că Domnul a venit să ne caute când eram pierduți. Noi ne îndreptam spre abis (pierzare), dar El ne-a găsit și ne-a dus în staulul Său.
3. Că Domnul este întotdeauna Călăuza noastră, chiar și atunci când avem tendința de a ne abate de la cale.

NE POCĂIM:

1. Că uneori, pe calea îngustă, noi ne purtăm ca niște oi încăpățănate, care nu ascultă de Păstor.
2. Pentru momentele în care ne-am îndepărtat de Domnul, crezând că ne descurcăm mai bine singuri.

CEREM:

1. Ca Domnul să ne facă conștienți de harul de a fi oile Sale, pentru a putea arăta calea vieții și altora.
2. Ca Domnul să ne ajute să-I ascultăm mereu glasul, ca să nu ne pierdem în lucrurile care nu Îi plac.
3. Ca Domnul să ne ajute să ne bucurăm de binecuvântarea pășunilor verzi, pentru a nu pierde din vedere ținta vieții noastre.
4. Ca Domnul să întărească credincioșii din țările musulmane, pentru a putea rezista tuturor încercărilor, având privirea ațintită spre răsplătire.

ZIUA 4 – DE LA BUNĂSTARE, LA BUCURIE: UN VAMEȘ GĂSEȘTE ADEVĂRATA BOGĂȚIE (LUCA 19:1-10)

Domnul Isus a trecut prin orașul Ierihon. Acolo locuia un om bogat, mai marele vameșilor, șeful celor care adunau impozitele. Zacheu auzise că acest învățător era prietenul vameșilor și chiar stătea la masă cu ei. De aceea, în el exista marea dorință de a-L vedea cu ochii lui pe acest Isus. Fiindcă era mic de înălțime, iar mulțimea se îmbulzea în jur, Zacheu a alergat și s-a urcat într-un dud. Ajungând acolo, Domnul Isus a ridicat ochii în sus. Deși oamenii roiau în jurul Său ca un roi de albine, Domnul Isus îl vedea doar pe acela care avea nevoie de mântuire. Cristos se autoinvită în casa lui Zacheu, fără a se îndoii de ospitalitatea lui. „Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.” Domnul Isus a simțit nevoia urgentă de a merge și a poposi peste noapte în casa lui Zacheu. De ce? Domnul îl iubea pe Zacheu și dorea să îl binecuvinteze. De asemenea, El dorea să arate tuturor suveranitatea și puterea harului Său. Zacheu „L-a primit cu bucurie,” ceea ce ne arată că în inima lui se petreceau lucruri adânci. El simțea povara și vina corupției în care și-a trăit viața. Zacheu s-a ridicat dintr-o dată în picioare, declarând că va da înapoi tot ce a luat pe nedrept. Ceva dramatic s-a întâmplat! Duhul Sfânt a lucrat la inima lui și l-a cercetat. Domnul Isus a recunoscut convingerea de păcat din inima lui, goliciunea, izolarea. Zacheu era unul din sufletele pierdute căutate de El. El știa că nu are iertare de păcate, nu are o relație cu Dumnezeu, nu are viața veșnică, că poartă greutatea vinei și consecințele ei. În versetul 9, Domnul Isus îi spune: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta!” Domnul Isus cunoștea mântuirea. În versetul 8, Zacheu Îl recunoaște pe Isus ca Domn, dovadă a schimbării dramatice care a avut loc în viața lui (Romani 10:9-10). Apoi a spus: „jumătate din averea mea o dau săracilor.” Atunci când mântuirea adevărată vine în viața unui om și aduce transformare reală, Dumnezeu aplică o lovitură mortală în miezul ticăloșiei din viața acelui om. Astfel, transformarea se vede chiar în domeniul unde păcatul era cel mai evident. Apoi a mers mai departe, spunând: „dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.” În Exodul 22:1, dacă cineva jefuia, trebuia să dea înapoi împătrit. Zacheu merge la maxim, dând dovadă de o demonstrație maximă a ascultării. A fost hotărât să facă mai mult decât i se cerea pentru că Legea nu îi cerea să dea jumătate din avere săracilor. Aceasta este ascultarea care îl caracterizează pe omul care s-a lepădat de sine, și-a luat crucea și L-a urmat pe Cristos, trăind la nivelul maxim de ascultare.

Și noi am fost ca Zacheu, morți spiritual, robi ai păcatului, plini de vină, trăind în izolare, întuneric și străini de Dumnezeu. Dar Domnul Isus a venit să ne salveze din păcat, din iadul veșnic, să ne împace cu Dumnezeu și să ne aducă în Împărăția Sa, posesori ai vieții veșnice. Mulțumim că ne-a căutat, ne-a găsit, și ne-a făcut parte de mântuirea Sa.

MULȚUMIM:

1. Că Dumnezeu s-a îndurat de noi, pe când trăiam departe de El.
2. Că Dumnezeu ne permite să avem părtașie cu El, și să fim părtași la bogățiile Lui.
3. Pentru transformarea din viețile noastre.

NE POCĂIM:

1. Pentru momentele în care ne-am legat mai mult de lucrurile materiale, și ne-am pus încrederea în ele, chiar dacă știm că promisiunile Lui, și tot ceea ce ține de Împărăție, sunt lucruri mult mai importante.
2. Că nu am fost întotdeauna gata să Îl ascultăm pe Dumnezeu în tot ceea ce ne cere El să facem.

CEREM:

1. Puterea de a nu ne lăsa stăpâniți de ceea ce vedem și poftim, ci de a căuta lucrurile cerești.
2. Ca Domnul să ne ajute să fim onești în umblarea noastră, fără a ne dori alte circumstanțe, ci să fim o lumină în circumstanțele în care ne aflăm.
3. Ca Domnul să ne facă conștienți de tot ceea ce ne dăruiește, în fiecare zi.

ZIUA 5 – DE LA CĂUTAREA APEI, LA DESCOPERIREA UNUI IZVOR NESECAT: FEMEIEA SAMARITEANCĂ (Ioan 4:1-26)

În această relatare ne este expusă Umanitatea Domnului Isus, obosit și înfometat, stând la fântână. Dar este expusă și Divinitatea Lui, căci întâlnește femeia aceasta pentru prima oară, și cunoaște toată povestea vieții ei. În textul acesta, aflăm identitatea lui Mesia chiar de pe buzele Lui. Interesant este că declarația aceasta nu a fost făcută înaintea liderilor religioși, nici în Templul din Ierusalim, ci înaintea unei femei samaritence indezirabile. Samaritenii erau un popor amestecat din iudei și neamuri. Evreii care au rămas în țară după deportarea celor 10 seminții în Asiria, s-au înrudit prin căsătorie cu tot felul de națiuni păgâne și idolatre, uitând de iudaism.

Flămând, însetat și obosit, după un drum lung și în plină amiază, Domnul Isus se așează la fântâna lui Iacov, din Sihar. Femeia samariteancă vine scoată apă la amiază, probabil pentru că nu era acceptată de celelalte femei, care de obicei veneau pe înserate, pentru a evita căldura. Domnul Isus ia inițiativa și îi cere apă acestei femei, pentru a începe conversația cu ea. Femeia este uimită, căci iudeii nu ar fi băut niciodată din același vas cu samaritenii. Domnul Isus ignoră afirmația ei cu privire la conflictul dintre iudei și samariteni, spunându-i: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: "Dă-Mi să beau!", tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.” Domnul Isus a pornit de la setea Lui, și a ajuns să vorbească despre setea ei. Acesta este darul lui Dumnezeu, mila și harul Lui, care nu ține cont de moralitatea sau religia omului. Ce este apa vie? Este mântuirea, bineînțeles! Este tot ceea ce conține mântuirea – milă, har, iertare, îndreptățire – și curge, curge, și curge neîncetat. Femeia nu Îl înțelege pe Domnul Isus, și este ironică, dar El îi răspunde tot cu milă și bunătate. De data asta îi oferă darul vieții veșnice. Ea tot credea că Domnul vorbește despre apa din fântână, așa că Domnul devine personal cu ea și o confruntă cu păcatul din viața ei. Convinsă și apăsată de păcatele ei, samariteanca Îl întreabă cum și unde Îl găsește pe Dumnezeu. Domnul Isus îi arată că închinarea adevărată nu necesită un preot, un loc anume, un ritual sau o ceremonie, ci o cunoaștere personală a lui Dumnezeu și a adevărului Său. Văzând credința și pocăința ei, Domnul Isus I se descoperă ca Mesia, Mântuitorul trimis de Dumnezeu să ridice păcatul. Femeia Îl recunoaște ca Domn și Mântuitor, dar se întoarce repede în sat, să împărtășească vestea bună localnicilor. Prin această femeie păcătoasă, disprețuită de toți oamenii, Dumnezeu a adus mântuirea în Samaria.

MULȚUMIM:

1. Pentru exemplul Domnului Isus, care S-a apropiat de tot felul de oameni.
2. Că Dumnezeu a venit în viața noastră și ne-a oferit apa vie care ne-a potolit setea sufletului.
3. Că Dumnezeu ne ajută să depășim prejudecățile și să ne apropiem de oameni, pentru a le spune despre El.

NE POCĂIM:

1. Pentru momentele în care nu am împărtășit apa vie cu alții.
2. Pentru momentele în care, prin atitudinea noastră, i-am discriminat pe anumiți oameni.

CEREM:

1. Domnul să ne ajute să fim ca pomul sădit lângă izvoare de apă vie, care aduce roade.
2. Domnul să ne ajute să tratăm oamenii cu nepărtinire, și să vestim Evanghelia la oameni din toate popoarele, și de toate limbile.
3. Ca Domnul să întărească credincioșii din Iran și țările arabe, pentru a putea rezista tuturor încercărilor, și să aibă curajul să împărtășească credința lor cu cei necredincioși, având privirea ațintită spre răsplătire.

ZIUA 6 – DE LA FUGĂ, LA ÎNTOARCERE: IACOB ÎȘI GĂSEȘTE ADEVĂRATA CASĂ (Geneza 32: 22-32)

La prima vedere, viața lui Iacob ar putea fi descrisă ca istoria unui om rebel, nevrednic de încredere, plin de înșelăciune, certuri, răzbunare. Hotărârea lui de a face lucrurile de capul lui l-a adus în tot felul de probleme. De două ori a fost nevoit să fugă, mai întâi din casa părinților, iar mai târziu din casa socrului său. Toate acestea au fost consecințele tiparului unei familii care nu mai era așezată pe principiile lui Dumnezeu, prezent deja în generațiile precedente.

O privire mai îndeaproape ne arată că, în spatele nehibzuitului Iacob, se afla Dumnezeu. Nu un Dumnezeu distant, care nu știa prin ce trece Iacob. Nu un Dumnezeu care să îl împiedice, sau să-i facă viața grea. El este, mai presus de toate, Dumnezeu care oferă binecuvântări, și își împlinește promisiunile (Gen. 28:13). Iacob și-a făcut planurile după înțelepciunea sa. Atitudinea lui este contradictorie, departe de a reflecta caracterul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu redirecționează aceste atitudini și circumstanțe, pentru a-și duce scopurile la îndeplinire.

Iacob a ajuns să se lupte cu Dumnezeu pentru a-și dovedi credințioșia și pentru a căpăta binecuvântarea Sa. Iacob furase drepturile fratelui său, dar la întoarcere, l-a recompensat din plin prin cadourile sale. La început, Iacob s-a predat lui Dumnezeu în mod limitat, dar acum predarea sa era completă, fiindcă a recunoscut bunătatea imensă a lui Dumnezeu în viața sa. Iacob nu și-a găsit locul în casa părinților, și nici în casa socrului său. Acum se întorcea la familia sa în mod triumfător, pentru că experimentase iertarea, împăcarea și restaurarea. În timpul călătoriei sale, el a descoperit că adevărata casă este în inima Tatălui ceresc.

Prima lecturare a vieții lui Iacob ne poate lăsa cu un gust amar. Dar o privire mai îndeaproape ne arată că, nici măcar eșecurile funcționale care apar, nu determină identitatea noastră reală, sau viitorul nostru. Atunci când apar circumstanțe noi, există întotdeauna speranță, dacă Dumnezeu intervine în situația aceea, și noi ne găsim adevăratul cămin în El.

MULȚUMIM:

1. Că Domnul ne-a redirecționat pașii și ne-a umplut inimile cu siguranța adevăratului cămin.
2. Că Domnul ne-a dăruit stabilitate în viață chiar și atunci când fugeam de situații scăpate de sub control.
3. Că Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacob Și-a arătat bunătatea față de noi și ne-a oferit nădejdea unui viitor alături de El.

NE POCĂIM:

1. Pentru toate acele momente în care ne luptăm împotriva Domnului, și eul nostru lucrează împotriva planurilor lui Dumnezeu.
2. Pentru tendința noastră de a dori să ne ducem planurile la îndeplinire folosind resursele noastre proprii.

CEREM:

1. Ca pelerinajul nostru pe pământ să fie un exemplu pentru alții, ca ei să vadă dorul nostru după casa Tatălui.
2. Ca durerile noastre să nu ocupe mai mult loc în inima noastră decât nădejdea pe care o primim de la Dumnezeu.
3. Ca Dumnezeu să ne ajute să acceptăm planurile și scopurile Sale în viața noastră.

ZIUA 7 – LECȚIA BOILOR ȘI A MĂGARILOR: CHIAR ȘI ANIMALELE ȘTIU CINE ESTE STĂPÂNUL LOR (Isaia 1:1-9)

Isaia începe cu o analiză a situației poporului său. El scoate la lumină starea extrem de serioasă în care se afla poporul Israel, și arată că motivul era faptul că ei au ignorat complet puterea lui Dumnezeu și l-au întors spatele.

Isaia descrie o scenă asemănătoare cu un proces, în care Dumnezeu citează și aduce acuzațiile (v:2-4). În primul rând, El Își prezintă cazul și găsește națiunea vinovată. Apoi le oferă acuzaților oportunitatea de a se pocăi, și de a primi iertarea. Poporul a fost ca un copil răsfățat, care nu avea nici măcar respectul minim pentru Dumnezeu. De fapt, era într-o stare mai rea. „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.” Comparația această este satirică. Nici boul, și nici măgarul nu au un nivel înalt de inteligență, dar aceste animale sunt capabile să știe cine are grijă de ele, și cine le hrănește. Dimpotrivă, poporul din vremea lui Isaia nu dădea dovadă nici de cel mai mic nivel de inteligență găsit la animale.

Dumnezeu i-a hrănit, a avut grijă de ei, dar ei nu l-au iubit, nici nu le-a păsat de El. Toate aceste stări erau rezultatul ignoranței intenționate. Până și animalele ca boii și măgarii arată mai multă recunoștință față de oamenii care le hrănesc, decât avem noi față de Dumnezeul care ne-a creat și care îngrijește de noi. Bineînțeles că erau oameni în Israel care, ca și Isaia și alți prooroci, care aveau o cunoaștere și o experiență personală cu Dumnezeu (Ier. 1:5), care înțelegeau că Dumnezeu le-a oferit nenumărate binecuvântări, așa că Îl iubeau și Îl slujeau. Aceasta era rămășița credincioasă care ne inspiră pe noi, creștinii, să Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca Cel care îngrijește de noi. Cu toate acestea, la fel ca în vremea lui Isaia, și astăzi sunt mulți oameni printre noi – chiar și în biserici – care se poartă de parcă Dumnezeu nu ar exista.

Atâta timp cât nu știi ce dorește Dumnezeu de la viața ta, va fi greu să te înțelegi pe tine, și pe ceilalți. Dumnezeu ne îndeamnă să ne încredem în El și să fim credincioși Lui. El ne poruncește să ne pocăim, să ne cerem iertare atunci când ne abatem, și să ne apropiem de El. Acest tip de pocăință este o schimbare a inimii, iar condiția necesară este să umblăm în căile Lui, pentru că atunci când inima este transformată, calea sfințeniei se deschide înaintea noastră.

MULȚUMIM:

1. Că Dumnezeu ne-a creat și este în controlul tuturor lucrurilor.
2. Că Dumnezeu are răbdare cu noi, și că ne permite să ne apropiem de tronul harului.
3. Că Dumnezeu ne conduce pe calea sfințeniei, învățându-ne cum să trăim.

NE POCĂIM:

1. Pentru toate momentele când dăm dovadă de mândrie, când nu ne recunoaștem căderile și nu ne pocăim.
2. Pentru toate momentele când nu suntem recunoscători pentru atenția Domnului, și nu credem că El are grijă de noi.

CEREM:

1. Să Îl cunoaștem mai mult pe Dumnezeu, ca să putem transmite dragostea Sa și planul de mântuire, arătându-le oamenilor cum pot fi iertați dacă vin cu pocăința la Dumnezeu.
2. Ca Domnul să ne dea putere să ne încredem în El atunci când suntem copleșiți de situațiile vieții, fiind conștienți că El este Creatorul și Tatăl ceresc, care veghează asupra noastră.
3. Ca Domnul să întărească misionarii plecați în țări unde credincioșii sunt persecutați, pentru a putea rezista tuturor încercărilor, având privirea ațintită spre răsplătire.

ZIUA 8 – ÎN SFÂRȘIT ACASĂ (Apocalipsa 21:1-4)

Cerul va fi așa de diferit de lumea aceasta, încât, pentru a-l descrie, e nevoie de lucruri pozitive și negative, dar și de comparații cu experiența noastră prezentă.

Prima schimbare din viața pământească pe care o vor experimenta credincioșii în ceruri este că Dumnezeu le va șterge orice lacrimă din ochi (Apoc. 7:17, Isaia 25:8). Asta nu înseamnă că oamenii care ajung în ceruri vor plânge și Dumnezeu îi va mângâia, ci că atunci nu vor fi păreri de rău – nu va fi tristețe, dezamăgire, sau durere. Nu vor fi lacrimi de supărare, lacrimi de regret sau de remușcare, lacrimi pentru moartea celor dragi, sau din orice fel de alte motive.

O altă diferență dramatică de lumea prezentă va fi că în ceruri nu va mai fi nici un fel de moarte (vezi Isaia 25:8). Cel mai mare blestem al existenței umane nu va mai exista. „Moartea,” după cum a promis Pavel, „a fost înghițită de biruință” (1 Cor. 15:54). Atât Satana, care avea puterea morții (Evrei 2:14), cât și moartea, vor fi aruncați în iazul de foc (Apoc. 20:10,14).

În ceruri nu va mai fi plâns sau jale. Durerea, suferința și tulburarea care produc jalea și manifestările ei exterioare, nu vor mai exista în ceruri. Această realitate glorioasă va fi împlinirea textului din Isaia 53:3-4, care spune așa: „Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.” Când Cristos a purtat păcatele credincioșilor pe cruce, El a purtat și suferințele lor, deoarece păcatul este cauza suferințelor.

Sfințenia desăvârșită și absența păcatului care vor caracteriza Cerul înseamnă și că nu va mai fi durere acolo. Pe cruce, Domnul Isus a fost „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Deși s-a avut în vedere în primul rând vindecarea spirituală, versetul include și vindecarea fizică. Lucrarea de vindecare a Domnului Isus a fost o avanpremieră a sănătății care va caracteriza Împărăția de o mie de ani, și statul veșnic. Trupurile glorificate și eliberate de păcat pe care le vor avea credincioșii în ceruri nu vor mai fi supuse nici unei dureri.

Toate aceste schimbări vor caracteriza noua noastră casă. Cerul ne așteaptă pe toți aceia care L-am primit pe Domnul Isus ca Mântuitor. Atâta timp cât trăim pe acest pământ, știm că această lume a suferinței este doar trecătoare. Vom trece prin ea, și vom ajunge în adevărata locuință – cerul!

MULȚUMIM:

1. Pentru jertfa Domnului Isus ca noi să credem în El, să-I călcăm pe urme și, în cele din urmă să ajungem acolo unde El stă pe scaunul lui de domnie și ne așteaptă.
2. Pentru locuința pregătită de Domnul pentru noi, când vom ajunge în ceruri și ne vom bucura veșnic de slava Sa.
3. Pentru promisiunea că acolo nu vor mai fi lacrimi, dureri, suferințe și moarte.

NE POCĂIM:

1. Pentru momentele în care ne-am îngrijorat de lucrurile de aici, de pe pământ, și nu ne-am gândit la căminul nostru ceresc, și binecuvântările de acolo.
2. Pentru oportunitățile pe care le-am avut să vorbim despre locul care îi așteaptă pe cei care acceptă mântuirea lui Dumnezeu cu pocăință, dar le-am irosit.

CEREM:

1. Ca Domnul să ne ajute să strălucim ca niște lumini în lume și să arătăm nădejdea pe care Domnul a pus-o în inimile noastre.
2. Ca Domnul să ne dea îndrăzneală să vestim oamenilor din jur că există o locuință cerească pentru cei care cred în Isus Cristos.
3. Ca Biserica, Mireasa lui Cristos, să aibă puterea de a spune: „Vino, Doamne Isuse! Vino mai curând!”

